

● **Μ. Δευτέρα (Κυριακή Βαΐων έσπέρας)**

Τò μήνυμα πού μᾶς εἰσάγει στή Μ. Έβδομάδα καί τò óποιο προκύπτει ἀπό τò τροπάριο: «*Ερχόμενος ó Κύριος πρòς τò έκούσιον πάθος...*» εἶναι óτι τώρα ἔχουμε μπροστά μας τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ταυτόχρονα μέσα μας ἔχουμε τὰ δικά μας πάθη. Καί, óπως ó Κύριος τότε πρὶν ἀπό τò Πάθος Του προετοιμάζε κατάλληλα τοὺς μαθητὲς Του, ἔτσι καί τώρα ἡ Έκκλησία μᾶς προετοιμάζει νὰ προσεγγίσουμε τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου μὲ τò νὰ μᾶς στρέφει στὰ δικά μας πάθη, τὰ óποια πρέπει νὰ πολεμήσουμε καί νὰ τὰ νικήσουμε.

Τότε, ἂν ἀγωνιστοῦμε σωστὰ, ó Κύριος δὲ θὰ μᾶς πάρει μαζί Του πορευόμενος πρòς τò Πάθος Του στήν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἀνεβάσει κοντὰ Του στήν οὐράνια Ἱερουσαλήμ, στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

● **Μ. Τρίτη (Μ. Δευτέρα έσπέρας)**

Τῆ μέρα αὐτῆ κυριαρχεῖ τò τροπάριο: «*Ἰδοὺ ó Νυμφίος ἔρχεται...*». Τὰ λόγια τοῦ ὕμνου αὐτοῦ σὲ συνδυασμò μὲ τὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων δηλώνουν óτι ἡ πνευματικὴ μας πορεία δὲν πρέπει νὰ ἔχει ἓναν ἠθικιστικò χαρακτήρα. Δὲν καλοῦμαστε ἀπλῶς νὰ γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ κάτι περισσότερο. Ἡ ψυχὴ μας, ἡ ὕπαρξή μας, πού ἐδῶ θεωρεῖται ὡς νύμφη, καλεῖται σὲ συνάντηση ἢ καλύτερα σὲ ἓνα γάμο πνευματικò μὲ τò Νυμφίο Χριστό.

Μόνο πού, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτòς ó γάμος, χρειάζεται νὰ εἴμαστε σὲ διαρκῆ ἐγρήγορση καί έτοιμότητα. Αὐτò θὰ γίνεῖ μόνο ἂν ó ἀγώνας μας χαρακτηρίζεῖται ἀπό συνέχεια, συνέπεια καί πνευματικὴ καρποφορία.

● **Μ. Τετάρτη (Μ. Τρίτη έσπέρας)**

Στὸ τρίτο πνευματικὸ βῆμα δὲν ἔχουμε ὁδηγὸ καὶ ἐμπνευστὴ ἓνα ἐνάρετο καὶ ἅγιο πρόσωπο ἀλλὰ μία γυναίκα ἀμαρτωλή, μία πόρνη. Ἡ γυναίκα ὅμως αὐτὴ ἔκανε μία πράξη βαθύτατης εὐλάβειας ἀπέναντι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια μὲ μύρο καὶ τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της. Μεγάλο τὸ δίδαγμα, ἰσχυρότατη ἡ ὠθηση. Εἶσαι ἀμαρτωλός; Εἶσαι πολὺ ἀμαρτωλός; Ὁ Θεὸς σὲ δέχεται, ἀφοῦ ἦλθε στὸν κόσμο καὶ ἔπαθε γιὰ ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ γιὰ τὸν κάθε ἀμαρτωλὸ ξεχωριστά.

Τὸ μόνο ποὺ ἀποστρέφεται ὁ Θεὸς εἶναι ἡ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία, ἡ ὁποία εἶναι τελικὰ καὶ μία προδοσία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

● **Μ. Πέμπτη (Μ. Τετάρτη έσπέρας)**

Σὰν σήμερα ὁ Κύριος ὡς Θεὸς τέλειος, πρὶν τὸ Πάθος Του, πρὶν τὴ θυσία τὴν αἱματηρή, τέλεσε ὁ ἴδιος τὴν ἀναίμακτη θυσία Του, τὴ θεία εὐχαριστία. Πρόσφερε τὴν ἀναίμακτη θυσία Του στὸν Πατέρα Του καὶ στὸν ἑαυτὸ Του ὡς Θεός, ἀλλὰ τὴν προσέφερε χάριν τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὡς θεάνθρωπος. Καὶ ἔτσι ἔδωσε παράδειγμα, ἐντολὴ καὶ παράδοση νὰ τελοῦμε καὶ ἐμεῖς τὴν ἀναίμακτη θυσία Του ὡς θυσία-προσφορὰ καὶ δοξολογία ἀπέναντι στὸ Θεὸ ἀλλὰ καὶ ὡς ἱλαστήριο θυσία γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας.

Τελικὰ, ἡ θεία εὐχαριστία εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιατί τοῦ δίνει τὴ δυνατότητα πνευματικῆς ἔνωσης μαζί Του μὲ αἰσθητὸ τρόπο.

● **Μ. Παρασκευὴ (Μ. Πέμπτη έσπέρας)**

Ὁ Κύριος, πλέον, ὁδηγεῖται στὸ Σταυρό. Βαίνουμε πρὸς τὴν ὁλοκλήρωση τῶν Παθῶν Του. Ἀπὸ τοὺς ὀνειδισμοὺς, τὶς μαστιγώσεις καὶ τὶς ἐμπαικτικὲς δίκες φτάνουμε στὸ κεντρικὸ σημεῖο τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις.

Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθέρωσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχη ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμεν Σου τὰ Πάθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν».

● **Μ. Σάββατο (Μ. Παρασκευὴ ἐσπέρας)**

Ὁ Χριστὸς ἀναπαύεται μέσα στὸν τάφο ὅπως, ὅταν πρωτοδημιούργησε τὸν κόσμο, τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα «ἀναπαύθηκε». Ὅμως, «ἀναπαύεται ὡς θεάνθρωπος». Τὸ πανάχροστο σῶμα Του θάπτεται στὸν τάφο, ἀλλὰ πνευματικὰ ὁ ἴδιος μεταβαίνει στὸν Ἄδη καὶ συνεχίζει τὸ σωτηριῶδες ἔργο Του. Καλεῖ κοντὰ Του καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνας ἀγίους καὶ δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπὸ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐὰ μέχρι τοὺς ἔσχατους ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ λείψει κανεὶς ἀπὸ τὸ παγκόσμιο προσκλητήριό τῆς σωτηρίας.

● **Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως**

Ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος, κατατροπώθηκε. Ἦδη, πλέον, ἡ ἀνθρώπινη φύση στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ξαναβρῆκε τὴ δόξα της, ἔγινε πάλι ὀλοφώτεινη, κάθησε στὰ δεξιά τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς ὅλοι οἱ οἱ ἄνθρωποι πνευματικὰ ἀνασταίνονται. Μποροῦν νὰ ζήσουν τὴν ἀναστημένη ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ζωὴ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέβλυσε. Ὅμως, εἶδαμε ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦλθε ἀφοῦ προηγήθηκε ὁ Σταυρὸς Του καὶ ἡ Ταφὴ Του. Ἔτσι καὶ ἡ δικὴ μας ἀνάσταση ἐρχεται, ἀφοῦ προηγηθεῖ ἡ σταύρωση τῶν παθῶν μας, ἡ νέκρωση τοῦ σαρκικοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ φρονήματος.

Χριστὸς ἀνέστη!

Εἶθε καὶ ἐμεῖς νὰ ἀναστηθοῦμε μαζί Του!

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης